

Пласка, як стіл,  
на котрому лежить.  
Ніщо під нею не здвигається  
і виходу для себе не шукає.  
Над нею – подих мій людський  
не творить вихорів повітря,  
її поверхню жодним чином  
не тривожить.

Її низини, доли – завжди зелені,  
височини, гори – жовті і брунатні,  
а моря, океани – це приязна блакить  
між берегів роздертих.

Усе тут маленьке, доступне й близьке.  
Кінчиком нігтя вулкани можу притискати,  
гладити полюси без грубих рукавиць,  
Можу єдиним поглядом  
кожну пустелю охопити,  
разом з рікою, що із нею поруч.

Ліси позначені лиш декількома деревцями,  
поміж якими важко заблукати.

На сході і на заході,  
над і під екватором –  
тиша, хоч маком сій,  
а в кожному чорнім зернятку  
живуть собі люди.  
Масові поховання і руїни наглі –  
то не на цій картинці.

Країн кордони – ледь помітні,  
немов вагаються: чи бути чи не бути.

Люблю я карти, бо вводять в оману,  
не допускають напасливу правду.  
Бо на столі великодушно, з гумором поштивим  
переді мною розстилають світ,  
що не від світу цього.